

Bestselerio „Ana ir prancūziškas bučinyš“ autorė

Stephanie Perkins

Lola
ir
vaikinas iš gretimo namo

pirmas skyrius

Turiu tris paprastus norus. Jie tikrai nėra neišpildomi.

Pirmiausia norėčiau žiemos šokių vakarą vilkėti iškilmingus apdarus – tokius kaip Marijos Antuanetės. Noriu tokio įmantraus peruko, kad jame kaip narvelyje tilptų paukštis, ir tokios plačios suknelės, kad į šokių salę galėčiau patekti tik pro diverės duris. Tačiau įeidama aš pasikelčiau suknelę, kad iš po jos matytųsi platforminiai kareiviški batai ir visi suprastų, jog iš tiesų esu pankroko atstovė.

Antrasis noras – kad tėvai pripažintų mano vaikiną. Jie nekenčia jo. Nekenčia jo nubalintų plaukų akį režiančiomis juodomis šaknimis, jo rankų, kurios ligi pečių išstatuirtos voratinkliais ir žvaigždėmis. Jie sako, kad jo antakiai niekinamai suraukti, o šypsena kvaila. Jiems bloga nuo jo muzikos, griaudėjančios iš mano kambario, ir jie jau pavargo kovoti su manim ir neleisti vėlai vakare šlaistytis po klubus, kur groja jo grupė.

O mano trečiasis noras?

Niekad niekad nebesusitikti su dvyniais Belais. Niekada.

Geriau jau aptarsiu savo vaikiną. Suprantu, nėra labai šaunu trokšti tėvų pritarimo, bet, garbės žodis, mano gyvenimas labai palengvėtų, jeigu tėvai pripažintų, kad Maksas yra tas tikrasis. Tai reikštų, kad baigėsi gėdingi suvaržymai, kontroliuojantys telefono skambučiai kas valandą per pasimatymus ir – geriausias dalykas – nebebūtų vėlyvųjų sekmadienio pusryčių.

Pavyzdžiui, tokių kaip šįryt.

– Dar vieną vaflių, Maksai?

Mano tėvas Neitanas pastumia auksinių vaflių krūvelę per mūsų senovinį sodietišką stalą mano vaikino pusėn. Tai nėra normalus klausimas. Tai įsakymas, todėl mano tėvai gali ir toliau kamantinėti, kol neišėjom. Koks atlygis už tai, kad kartu pusryčiaujam? Šiek tiek laisvesnis sekmadienio popietės pasimatymas, kurį rečiau nutraukia kontroliniai skambučiai.

Maksas paima du vaflius ir prisitraukia namuose gaminto aviečių ir persikų sirupo.

– Ačiū, pone. Nuostabu kaip visada.

Jis labai atsargiai užsipila sirupo, po lašą į kiekvieną vaflio kvadratėlį. Nors atrodo kitaip, Maksas iš prigimties atsargus. Todėl jis niekad negeria ir nerūko žolės šeštadienio vakare. Jis nenori ateiti vėlyvųjų pusryčių pagiringas, nes mano tėvai to tik ir telaukia. Pasileidimo įkalčių.

– Dėkok Endžiui, – Neitanas pasuka galvą į kitą mano tėtį, kuris mūsų namuose įsirengęs pyragų kepyklėlę. – Tai jis iškepė.

– Skanumėlis. Ačiū, pone. – Maksas niekad nesutrinka. – Lola, ar tu jau pasisotinai?

Pasirąžau, ir sprindis „Bakelite“ plastikinių apyrankių barkšteli ant mano dešinės rankos.

– Aha, maždaug prieš dvidešimt minučių. Na? – klausiamai pažvelgiu į Endį, labiausiai tikėtiną kandidatą išleisti mus anksčiau. – Ar jau galime eiti?

Jis nekaltai sumirksi.

– Gal dar apelsinų sulčių? Itališko omleto?

– Ne.

Aš stengiuosi susivaldyti. Kad nebūčiau nemaloni.

Neitanas šakute pasmeigia dar vieną vaflių.

– Taigi. Maksai. Kaip juda reikalai skaitiklių pasaulyje?

Kai Maksas nebūna garažinės *indie* pankroko grupės dievaitis, jis dirba San Fransisko miesto savivaldybėje. Neitaną erzina Makso

nenoras studijuoti koledže. Mano tėtis visai nesupranta, kad iš tiesų Maksas nuostabus. Jis skaito sudėtingas filosofines knygas, kurias parašiusių žmonių pavardžių aš negaliu išstarti, ir žiūri daug aštrios politinės dokumentikos. Aš tikrai negalėčiau su juo pasiginčyti.

Maksas mandagiai šypteli, ir jo tamsūs antakiai vos pakyla.

– Kaip ir praėjusių savaitę.

– O kaip grupė? – klausia Endis. – Ar neturėjo penktadienį ateiti žmogus iš įrašų studijos?

Mano vaikinai suraukia antakius. Vyrukas iš įrašų studijos taip ir nepasirodė. Todėl Maksas papasakoja Endžiui apie būsimą „Amfetamino“ albumą, o mudu su Neitanu pikta susižvelgiame. Aki-vaizdu, tėvas nusivylęs, kad ir vėl nerado dėl ko prisikabinti prie Makso. Žinoma, išskyrus jo amžių.

O tai rimta priežastis tėvams nekęsti mano vaikino.

Jie negali susitaikyti su tuo, kad man septyniolika, o Maksui – dvidešimt dveji.

Bet aš įsitikinusi, kad amžius visai nesvarbus. Be to, tai tik penkeri metai, net mažiau, nei skiria mano tėvus. Nors beprasmiška apie tai užsiminti, kaip ir apie faktą, kad mano vaikinai tokio paties amžiaus, kokio buvo Neitanas, kai tėvai pradėjo susitikinėti. Išgirde tai, jie tik susinervina.

– Gal aš ir buvau jo metų, bet užtat Endis buvo trisdešimties, – visą laiką atšauna Neitanas. – Ne paauglys. Ir mudu prieš tai jau turėjome keletą draugų, ganėtinai daug gyvenimiškos patirties. Negali stačia galva pulti į tokius santykius. Turėtum būti atsargi.

Bet jie nebeprisimena, ką reiškia būti jaunam ir įsimylėjusiam. Žinoma, kad galiu pulti į visa tai stačia galva. Būčiau kvaila, jeigu to nedaryčiau, kai gyvenime atsiranda toks žmogus kaip Maksas. Anot mano geriausios draugės, juokinga, kad mano tėvai tokie griežti. Šiaip ar taip, argi neturėtų gėjų porelė pritarti patrauklaus, šiek tiek pavojingo vaikino vilionei?

Deja, taip nėra, ir viskas komplikuoja.

Nesvarbu, kad aš tobula dukra. Nevartuju alkoholio nei narkotikų, niekad nesu rūkiosi. Nesudaužiau jų automobilio – nemoku net vairuoti, todėl jiems nereikia daug mokėti už draudimą, – be to, turiu padorų darbą. Gaunu gerus pažymius. Na, išskyrus biologiją, bet aš iš principo atsisakiau skrosti tą paršelio embrioną. Mano aussyse tik po vieną skylutę ir aš neturiu tatuiruočių. Kol kas. Aš netgi nesigėdiju viešai apkabinti savo tėvų.

Išskyrus tada, kai Neitanas susiruošia pabėgioti ir ryši prakaitą sugeriančią juostą. Nes to jau per daug.

Surenku savo indus nuo stalo tikėdamasi, kad tai pagreitins procesą. Šiandien Maksas mane vedasi į vieną mano mėgstamiausių vietų – Japonišką arbatos sodą, o paskui nuveš į darbą, į vakarinę pamainą. Ir tikėtina, kad pakeliui praleisime šiek tiek nuostabaus laiko jo 1964-ųjų „Chevrolet Impala“ automobilyje.

Atsiremiu į virtuvės baro stalviršį, užsisvajojusi apie Makso automobilį.

– Aš tiesiog sukrestas, kad ji nevilki savojo kimono, – sako Neitanas.

– Kas?

Nekenčiu, kai esu pasinėrusi į savo mintis ir staiga suprantu, kad žmonės kalbasi apie mane.

– Su kiniška pižama į Japonišką arbatos sodą, – tęsia jis, rodydamas į mano šilkines kelnes. – Ką žmonės pagalvos?

Netikiu mada. Tikiu kostiumu. Gyvenimas per trumpas, kad kas dieną būtum toks pat. Pavartau akis, norėdama parodyti Maksui suprantanti, kad mano tėvai apsimeta kvaileliais.

– Mūsų mažoji transvestitė, – sako Endis.

– Nes jos naujos.

Griebiu jo lėkštę ir pusryčių likučius suverčiu į Betsės dubenį. Jos akys nušvinta, ir vaflių likučius ji praryja akies mirksniu. Jos visas vardas – Palaimintoji Betsė, prieš keletą metų išgelbėjome ją nuo Gyvūnų priežiūros tarnybos. Ji mišrūnė, kompleksija kaip

auksinio retriverio, bet kailis juodas. Aš norėjau juodo šuns, nes Endis kartą iškirpo straipsnį iš žurnalo – jis nuolat iškerpa straipsnius, dažniausiai apie paauglius, mirusius nuo perdozavimo, pasigavusius sifilį, ar pastojusias ir iš mokyklos išmestas merginas, – o tas straipsnis buvo apie tai, kad juodi šunys rečiausiai paimami iš prieglaudų ir dėl to jų daugiausia pribaigiama. Jeigu norit sužinoti mano nuomonę, tai absoliutus šunų rasizmas. Betsė – tiesiog švelnumo įsikūnijimas.

– Lola, – Endis nutaisęs rimtą veidą. – Aš dar nebaigiau.

– Tai pasiimk kitą lėkštę.

– *Lola*, – sako Neitanas, ir aš paduoodu Endžiui švarią lėkštę. Imu nuogaštauti, kad jiedu Makso akivaizdoje iškels sceną, bet jie pastebi, kad Betsė kaulija vaflių.

– Ne, – sudraudžiu ją.

– Ar šiandien vedžiojai ją? – klausia Neitanas.

– Ne, Endis buvo išvedęs.

– Prieš pradėdamas kepti, – patvirtina Endis. – Dabar jai ir vėl metas į lauką.

– Kodėl tau jos neišvedus, kol mes čia su Maksu baigsim valgyti? – klausia Neitanas. Ne klausimas, o dar vienas įsakymas.

Žvilgtelį į Maksą, jis užsimerkia, lyg negalėtų patikėti, kad jie ir vėl griebiasi to paties triuko.

– Bet, tėti...

– Jokių bet. Norėjai šuns, dabar malonėk vedžioti.

Tai vienas labiausiai užknisančių, dažniausiai Neitano vartojamų posakių. Palaimintoji Betsė turėjo būti mano šuo, bet jai užteko įžulumo įsimylėti Neitaną, ir tai be galo erzina mudu su Endžiu. Nes tik mudu ją šerame ir vedame pasivaikščioti. Paimu biologiškai skaidžių maišelių ir jos pasaitėlių – papuošiau jį širdelėmis ir rusiškomis matrioškomis – ir ji jau pradeda šėlti.

– Taip, taip. Eime jau.

Dar sykį atsiprašydama žvilgtelįu į Maksą ir mudvi su Betse išei-
name į lauką. Nuo mūsų verandos iki šaligatvio – dvidešimt vienas
laiptelis. Kad ir kur San Fransiske eisi, visur susidursi su laiptais ir
kalvomis. Lauke neįprastai šilta, todėl prie pažaminių kelnių geriau-
siai dera marškinėliai be rankovių, o ant rankų, savaimė supranta-
ma, „Bakelite“ apyrankės. Taip pat užsidėjau savo didžiulius „Jackie
O“ saulės akinius baltais rėmeliais, ilgaplaukį brunetės peruką su
smaragdiniais galiukais ir juodus baletu batelius. Tikrus baletu ba-
telius, o ne šiaip bekulnius batus, kurie tik atrodo kaip baletiniai.
Per Naujuosius metus nutariau niekad nebesirengti tų pačių drabu-
žių du kartus.

Malonu ant pečių jausti saulę. Nesvarbu, kad dabar rugpjūčio
mėnuo; dėl įlankos temperatūra ištisus metus beveik nesikeičia.
Dažniausiai vėsu. Šiandien džiaugiuosi ypatingu oru, nes tai reiškia,
kad man nereiks į pasimatymą neštis megztinio.

Betsė nusišlapina ant mažyčio žolės stačiakampio prie gretimo
violetinės spalvos Viktorijos stiliaus namo – ji visą laiką čia šlapina-
si, o aš tam neprieštarauju – ir mudvi keliaujame toliau. Nors tėvai
mane ir erzina, aš laiminga. Eisiu į romantišką pasimatymą su savo
draugu, šiandien darbe pagal tvarkaraštį – mėgstamiausi bendra-
darbiai, ir dar liko viena savaitė vasaros atostogų.

Mes užlipame, o paskui nusileidžiame nuo didelės kalvos, ski-
riančios mūsų gatvę nuo parko. Kai įžengiame į parką, mus pasvei-
kina korėjietis ponas šiltais treningais. Jis tarp palmių atlieka taiči
pratimus.

– Sveika, Doloresa! Kaip tavo gimtadienis?

Ponas Limas vienintelis, išskyrus mano tėvus (kai jie būna įpy-
kę), vadina mane tikroju vardu. Jo dukra Lindsė – geriausia mano
draugė; jie gyvena už kelių gatvių nuo mūsų.

– Laba diena, pone Limai. Gimtadienis dieviškas! – Mano gimi-
mo diena buvo prieš savaitę. Mūsų klasėje mano gimtadienis anks-

čiausiai, ir man tai patinka. Lyginant su kitais vaikais, turėsiu papildomo laiko subręsti. – Kaip jūsų restoranas?

– Labai gerai, ačiū. Šią savaitę visi pageidauja jautienos šonkauliukų. Iki pasimatymo, Doloresa! Linkėjimai tėvams.

Mano vardas kaip senos moters, nes buvau pavadinta prosenelės garbei. Prosenelė Doloresa Diks mirė keleri metai prieš man gimstant. Ji buvo Endžio senelė, ir labai ypatinga. Iš tų moterų, kurios dėvėjo skrybėles su plunksnomis ir žygiuodavo protesto maršuose dėl pilietinių teisių. Doloresa buvo pirmoji, kuriai jis prisipažino esąs gėjus. Tada jam buvo trylika. Jiedu buvo labai artimi, ir ji mirdama paliko Endžiui savo namą. Dabar mes ten ir gyvename, Kastro rajone, prosenelės Doloresos šviesiai žaliame Viktorijos stiliaus name.

Jeigu ne jos dosnus testamentas, mes niekad negalėtume įsigyti tokio namo. Nors mano tėvai propaguoja sveiką gyvenimo būdą, jie negali lygintis su kaimynais. Gerai prižiūrimi mūsų gatvės namai stačiomis, dekoruotomis stogų atbrailomis ir ekstravagantiškais medžio ornamentais priklauso bent kelioms turtingų šeimų kartoms. Įskaitant ir gretimą violetinės spalvos namą.

Mano vardas taip pat susijęs su šiuo parku, kuris vadinamas Doloresos misija. Prosenelė Doloresa buvo pavadinta pagal netoliese esančią misiją, o šios pavadinimas atsirado iš upelio pavadinimo: *Arroyo de Nuestra Senora de los Dolores*. Išvertus tai reikštų „Sopulingosios Dievo Motinos upelis“. Na, o kas gi nenorėtų būti pavadintas kaip sielvartingas vandens telkinys? Doloresos vardu čia vadinama ir viena pagrindinių gatvių. Tiesą sakant, šiek tiek keista.

Man labiau patinka būti Lola.

Palaimintoji Betsė baigia savo reikalus ir mes traukiame namo. Viliuosi, kad mano tėvai nekankino Makso. Nors scenoje ir arogantiškas, iš tiesų jis intravertas, ir šie susitikimai kiekvieną savaitę jam nėra lengvi. „Maniau, kad vienas globėjiškai pavydus tėvas jau ga-

nėtinai blogai, – kartą pasakė jis. – Bet du? Lo, tavo tėčiai vieną sykį mane pribaiigs.“

Pro šalį pradarda perkraustymo sunkvežimis, ir keista, nes stauga – tiesiog lyg iš niekur – mano gera nuotaika subjūra. Mudvi sulėtiname žingsnį. Maksas dabar turbūt klaikiai jaučiasi prie stalo. Negaliu paaiškinti, bet kuo aš arčiau namų, tuo blogesnė mano savijauta. Galvoje šmėsteli bjaurus scenarijus: mano tėvai taip atkakliai kamantinėja, kad Maksas nusprendžia, jog aš neverta tokių kančių.

Tikiuosi, kad vieną dieną, kai mudu būsim pradraugavę ilgiau nei viena vasara, mano tėvai supras, kad jis kaip tik tas vienintelis, ir amžius jau nebeturės jokios reikšmės. Nepaisant jų nesugebėjimo suprasti tai dabar, jie nekvaili. Jie pakenčia Maksą, nes mano, kad, jeigu uždraus man su juo susitikinėti, mudu kartu pabėgsime. Aš persikelčiau gyventi pas jį ir imčiau šokti striptizo bare arba platinti narkotikus.

Žinoma, tai nesąmonė.

Bet dabar aš jau bėgu, tempiu Betsę žemyn į pakalnę. Kažkas vis dėlto negerai. Esu tikra, kad kas nors atsitiko – Maksas išėjo arba mano tėvai įtraukė jį į karštą ginčą dėl tinkamos krypties jo gyvenime stygiaus, – bet tuo metu prieinu mūsų gatvę ir viskas stoja į savo vietas.

Pervežimo sunkvežimis.

Tai ne dėl vėlyvųjų pusryčių.

Dėl pervežimo sunkvežimio.

Esu tikra, kad sunkvežimis priklauso naujiems nuomininkams. Taip turėtų būti, taip visuomet būna. Paskutinė šeima, ta pora, kvepianti šveicarišku sūriu ir kolekcionuojanti medicininės keistenybes, pavyzdžiui, susiraukšlėjusias kepenis formaldehide arba didžiulius vaginų modelius, išvyko jau prieš savaitę. Per porą pastarųjų metų čia buvo daug nuomininkų, ir kai tik kas nors išsikrausto, nieko negaliu padaryti, jaučiuosi blogai, kol kas nors vėl atvažiuoja.

Nes jeigu kaip tik *dabar* jie imtų ir sugrižtų?

Sulėtinu žingsnį, kad geriau įsižiūrėčiau į sunkvežimį.

Ar prie jo yra kas nors? Kai mudvi čia anksčiau praėjome, nepastebėjau garaže automobilio, bet aš išsiugdžiau įprotį nespoksoti į gretimą namą. Akivaizdu, kad ten ant šaligatvio stovi du žmonės. Įsižiūriu ir apimta jaudulio bei palengvėjimo pamatau, kad tai tik nešikai. Betsė trūkteli pasaitėlį ir aš paspartinu žingsnį.

Neabejoju, kad nėra dėl ko jaudintis. Ar apskritai yra tokia galimybė?

Nebent... galimybė *visada* yra. Nešikai iš sunkvežimio iškelia baltą sofą, ir mano širdis suspurda. Ar aš ją atpažįstu? Ar anksčiau esu sėdėjusi ant šios sofutės dviem? Na, ne. Aš jos neatpažįstu. Žvilgteliu atidžiau į prigrūstą sunkvežimį, ieškodama ko nors pažįstamo, ir pamatau krūvą modernių, niekad anksčiau nematytų baldų.

Tai ne jie. Tai negali būti jie.

Tai ne jie!

Išsišiepiu ligi ausų – kvaila šypsena, dėl kurios atrodau kaip vaikas, šiaip jau neleidžiu sau taip elgtis, – ir pamojuoju nešikams. Jie kažką sumurma ir taip pat linkteli. Šviesiai violetinės garažo durys atdaros, ir dabar aš įsitikinusi, kad anksčiau jos buvo uždarytos. Apžiūriu automobilį, ir man dar labiau palengvėja. Jis kompaktiškas ir sidabrinis, aš jo neatpažįstu.

Išgelbėta. Dar syki. Kokia laiminga diena.

Mudvi su Betse įgriūvame į vidų.

– Pusryčiai baigti! Eime, Maksai.

Visi žiūri pro mūsų svetainės langą.

– Regis, mes ir vėl turėsime kaimynus, – sakau.

Endis atrodo nustebintas linksmos gaidelės mano balse. Mes niekad apie tai nesikalbėjome, bet jis žino, kad prieš dvejus metus čia kažkas nutiko. Jis žino, kad aš nelaukiu jų sugrįžtant, kad susinervinu kiekvieną sykį, kai kas nors atsikrausto.

– Kas yra? – vėl išsišiepiu, bet tuojau pat susitvardau, pajutusi Makso žvilgsnį.

Stengiuosi šypsotis santūriai.

– Na, Lo? Gal kartais matei juos?

Endžio susirūpinimas labai mielas. Atsegu Betsės pasaitėlį ir nuskubu į virtuvę. Pasiryžusi paskubinti rytą ir greičiau pasimėgauti pasimatymu, surenku likusias lėkštes nuo stalo ir nueinu prie kriauklės.

– Ne-a, – juokiuosi. – Kas yra? Ar jie irgi turi plastikinę vaginą? Kimštą žirafą? Viduramžių riterio šarvus – ką?

Visi trys spokso į mane. Man suspaudžia gerklę.

– Kas gi atsitiko?

Maksas atidžiai pažvelgia į mane su neįprastu smalsumu.

– Tavo tėvai sako, kad tu pažįsti tą šeimą.

Ne. NE.

Kažkas kažką dar pasako, bet žodžių aš nebesuprantu. Kojos pačios neša mane prie lango, o smegenys rėkia, kad grįžčiau atgal. Tai negali būti jie. Tai ne jų baldai! Ne jų automobilis! Bet žmonės nusiperka naujų daiktų. Mano akys įsmeigtos į gretimo namo duris, ir tuo metu verandoje pasirodo figūra. Indai iš mano rankų – kodėl aš iki šiol laikau pusryčių lėkštes? – krenta ant grindų ir dūžta.

Nes ten jinai.

Kaliopė Bel.